

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă Mykhailo Biriukov împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

împotriva deciziei din 21 mai 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-408/25
NR. PIGD 2-24078916-01-3ra-10072025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. C. Panfil,
Curtea de Apel Chișinău, jud. Gh. Mîra, V. Sîțbu, A. Cațcaval,

25 martie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Oxana Parfeni,

Diana Stănilă, *judcători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 17 iulie 2024, avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație solicitând:

- anularea deciziei Inspectoratul General pentru Migrație Direcția Azil și Apatridie privind respingerea cererii de azil;
- obligarea Inspectoratul General pentru Migrație să emită decizie de recunoaștere a statului de refugiat în privința lui Mykhailo Biriukov și să-i elibereze documentul constatator al statului de refugiat.

2. În motivarea acțiunii a indicat că, prin decizia nr. 3919/24/DAA din 12 iulie 2024 emisă de către Inspectoratul General pentru Migrație Direcția Azil și Apatridie a fost respinsă cererea de azil înaintată de către Mychailo Biriukov, cetățean al Ucrainii.

3. Decizia contestată a fost comunicată reclamantului la data de 12 iulie 2024 în limba română, fiindu-i înmănat sub semnătură, deși acesta fiind vorbitor de limbă rusă, or, reieșind din acest fapt, Mykhailo Biriukov a fost în imposibilitate de a cunoaște conținutul acestei decizii, fiindu-i comunicat în rusă doar faptul respingerii cererii sale de azil, fără a i se traduce motivarea decizii aceasta fiind pe 8 pagini.

4. De asemenea, notează că, Mykhailo Biriukov nu a beneficiat de nici un fel de apărare în procedura solicitării azilului către Inspectoratul General pentru Migrație, fapt care este specificat și în decizia de respingere a cererii de azil.

5. Menționează că, art. 61 alin. (1) al Legii privind azilul 270 din 18 decembrie 2008 prevede că, deciziile Direcției refugiați privind cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile, or, anume bazându-se pe această normă contestă decizia Inspectoratului General pentru Migrație direct în instanța de judecată fără utilizarea procedurii prealabile, care nu este obligatorie în acest caz.

6. A mai invocat că, nu este de acord cu decizia Inspectoratului General pentru Migrație, deoarece o consideră nemotivată și ilegală, din următoarele motive.

7. Toate rapoartele organizațiilor internaționale la care s-a făcut referire, conțin informații suficiente pentru a concluziona că în Ucraina, tinerii sunt recrutați nemotivat în forțele armate în asemenea situație, sunt uciși cu cruzime zeci și sute de oameni nevinovați, din simplul motiv că sunt cetățeni ai Ucrainei.

8. A declarat că a fost căutat de forțele armate pentru a fi înrolat în armată, fapt care nu a fost analizat de către pârât în decizia sa. Acest fapt a avut loc recent, ceea ce demonstrează că situația din regiunea Lugansc, Ucraina nu este sigură.

9. Referitor la motivele solicitării azilului pe teritoriul RM reclamantul a susținut că nu poate să se reîntoarcă în țara de origine din cauza faptului că viața sa va fi pusă în pericol de către forțele armate care trimit tineri la război.

10. În argumentarea poziției reclamantului, notează că, Direcția Azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, a respins arbitrar toate faptele și circumstanțele invocate de către reclamant, deoarece nu le-a combătut prin probe utile, pertinente și concludente, sarcina probațiunii în cazul respectiv aparținând Inspectoratului General pentru Migrație.

11. Conform art. 50 alin. (2) al Legii privind azilul, decizia privind cererea de azil se comunică în scris, în limba de stat a Republicii Moldova, urmând să fie tradusă verbal în limba pe care solicitantul o cunoaște. Însă, reclamantului i-a fost înmănată sub semnătură doar decizia în limba de stat, fără a fi tradusă verbal în limba pe care el o cunoaște.

12. Direcția Azil și apatridie a interpretat eronat unele aspecte expuse de reclamant la aprecierea credibilității sale, încălcând prin aceasta principiul beneficiului dubiului prevăzut de art. 44 al Legii privind azilul, deoarece: (1) pârâtul a interpretat arbitrar faptul că reclamantul declarând că este căutat pentru înrolare în forțele armate - nu ar avea careva riscuri în genere în țara de origine; (2) pârâtul a înfirmat nemotivat și eronat declarațiile reclamantului cu privire la faptul că riscă să fie omorât la război; (3) pârâtul concluzionează eronat că reieșind din aceea că reclamantul a părăsit țara, benevol venind în Moldova dar nu a ținut cont de faptul că situația s-a schimbat radical în țara de origine a reclamantului.

13. Consideră că, au fost totuși întrunite de către reclamant condițiile prevăzute de art. 44 al Legii privind azilul pentru acordarea beneficiului dubiului, care prevede că atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru

cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită (anterior în cerere am argumentat concluziile apărării pe marginea declarațiilor reclamantului și pe marginea credibilității reclamantului).

14. La capitolul analiza persecuției menționează faptul că, pârâtul apreciază ca fiind necredibile declarațiile reclamantului potrivit cărora ar fi avut probleme cu forțele armate.

15. Reieșind din cele expuse, invocă că, cade sub incidența condițiilor prevăzute de art. 45 alin. (1) și (2) al Legii privind azilul acțiunile descrise fiind acte de persecuție prevăzute de art. 45 alin. (2) lit. a), b), c) și f) și alin. (3) lit. b) al Legii privind azilul.

16. La fel, comunică că, în speța dată este aplicabilă și norma prevăzută la art. 46 alin. (3) al Legii privind azilul care prevede că în evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție, deoarece reclamantul este considerat de către forțele armate ca persoană recrutabilă.

17. Susține că, pârâtul a încălcat și prevederile art. 48 alin. (1) și (2) al Legii privind azilul, deoarece, conform acestei norme la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau de a fi expus la un risc serios, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, însă pârâtul nu a investigat sub nici un aspect acele evenimente care s-au întâmplat după ce reclamantul a părăsit țara, și chiar și cele care le-a expus ce țin de perioada anterioară sosirii acestuia în RM nu țin de cazul lui concret.

18. Pârâtul nu a ținut cont nici de prevederile alin. (2) art. 48, care prevede că o temere bine întemeiată de persecuție sau de a fi expus la un risc serios poate fi cauzată și de acțiunile desfășurate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

19. Bazându-se pe cele expuse, consideră că, reclamantul întrunește condițiile prevăzute de art. 17 alin. (1) al Legii privind azilul care prevede statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea

domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

20. Prin hotărârea din 6 decembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a respins acțiunea în contencios administrativ depusă de Mykhailo Biriukov împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 3919/24/DAA din 12 iulie 2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, ca fiind neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

21. La 12 decembrie 2024, avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 6 decembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani solicitând admiterea cererii de apel, anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație Direcția Azil și Apatridie privind respingerea cererii de azil și obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită decizie de recunoaștere a statului de refugiat în privința lui Mykhailo Biriukov și să-i elibereze documentul constatator al statului de refugiat.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

22. Prin decizia din 21 mai 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins apelul declarat de avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 6 decembrie 2024.

23. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut prevederile art. 17, alin. (1), art. 19, art. 42 alin. (1), art. 43 alin. (1)-(4), art. 44, art. 45 alin. (1)-(3), art. 48, art. 51 alin. (1)-(7), art. 56, art. 60 alin. (1)-(5), art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008 și a apreciat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului Mykhailo Biriukov.

24. Cu referire la aspectul elucidat în declarațiile reclamantului/apelant, în cadrul interviului din 21 martie 2024, cu referire la lipsa informației despre supraviețuirea părinților săi în țara de origine, presupunându-se că în țara de origine nu ar avea pe nimeni, Completul a conchis că aceste circumstanțe nu se încadrează în condițiile art. 45 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pentru a beneficia de acordarea protecției umanitare/internaționale sub formă de azil și nu constituie un criteriu pentru a fi recunoscut refugiat. Or, această situație poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de

determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților.

25. De asemenea, instanța de apel a reiterat faptul că, pretențiile înaintate prin acțiunea în cauză, se fundamentează pe temerea lui Biriukov Mykhailo de a se întoarce în țara de origine – Ucraina, unde poate fi înrolat în armata națională și implicat în manevrele de confruntare militară purtate cu Federația Rusă. Cu referire la acest subiect, a menționat că, într-adevăr, pe teritoriul acestei țări persistă acțiuni militare soldate cu mii de decese și încălcări flagrante ale dreptului umanitar, inclusiv abuzuri și crime împotriva civililor, astfel că, temerea solicitantului cu privire la cererea de azil este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv.

26. Totodată, starea de fapt declarată nu constituie acte de persecuție așa cum sunt reglementate în legislația națională.

27. Curtea de Apel Centru a notat că, conform Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, persoanele constrânse să-și părăsească țara sa de origine ca rezultat al conflictelor armate internaționale sau militare nu sunt considerate în mod normal, refugiați.

28. A notat „Poziția Comună a Statelor Membre ale Uniunii Europene din 4 Martie 1996 privind interpretarea unitară a termenului de refugiat” menționează faptul că referința care se face în raport cu războiul civil sau conflicte generalizate armate, precum și pericolele care rezultă din acestea, nu prezintă o dovadă suficientă de a acorda statutul de refugiat. Frica de persecuție trebuie în toate cazurile să se bazeze pe unul dintre motivele enumerate în art. 1 din Convenția din 1951, și să aibă caracter individual.

29. Or, luând în considerație motivul invocat de apelant pentru care nu poate reveni în Ucraina, nu există motive prevăzute în art. 45 alin. (1), (2) și art. 46 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, care ar justifica acordarea statutului de refugiat.

30. Totodată a subliniat că nu s-a demonstrat legătură de cauzalitate între actele invocate de solicitantul de azil și unul din motivele de persecuție identificate în definiția refugiatului.

31. Suplimentar, instanța de apel a reținut că în cadrul interviului, Mykhailo Biriukov a remarcat că nu a îndeplinit serviciul militar din motiv că are careva afecțiuni ce l-au împiedicat în acest sens. Astfel, pe lângă faptul că acesta nu a fost citat oficial despre mobilizare, instanța de apel a reținut și că, prin prisma persistării afecțiunilor fizice/psihice de care ar suferi Mykhailo Biriukov, nu face parte din grupul de rezerviști ai armatei naționale a Ucrainei, prin urmare este apreciată ca

irelevantă temerea reclamantului/apelant de a fi înrolat în armată și/sau implicat în acțiuni militare.

32. Mai mult ca atât, cu referire la aspectele temerii de mobilizare, instanța de apel a indicat că potrivit pct. 168 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, o persoană nu este refugiat dacă singurul motiv de dezertare sau de sustragere de la încorporare este aversiunea sa față de serviciul militar sau teama de luptă.

33. Totodată, a reținut prevederile art. 170, art. 171, art.172 din Manual, și a indicat că la caz însă, reclamantul/apelant nu a demonstrat prin prisma normelor citate supra, temeinicia solicitărilor sale de acordare a statului de refugiat în legătură cu nedorința sa de a participa la acțiunile militare din țara sa de origine.

34. În altă ordine de idei, deși în prima instanță și instanța de apel, reprezentantul solicitantului de azil a dezvoltat subiectul fricii lui Mykhailo Biriukov de a fi înrolat în armata Ucrainei la reîntoarcere, Completul de judecată a menționat că în privința acestuia, nu se urmărește intenția sau scopul de a returna în țara de origine.

35. Cu referire la acest aspect instanța de apel a remarcat faptul că, după cum rezultă din materialele dosarului administrativ, Mykhailo Biriukov este acuzat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 174 alin. (1) Cod penal (*Actul sexual consimțit, săvârșit cu bună știință cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani*), iar cauza penală se află pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, fapt confirmat prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 19 septembrie 2024, respectiv având în vedere existența riscului eschivării de la răspundere penală, în privința acestuia a fost emis mandatul de arestare preventivă din 19 septembrie 2024.

36. A notat că, pe lângă faptul că reclamantul/apelant este subiectul unui proces penal în Republica Moldova, care urmărește condamnarea lui și, respectiv ispășirea în penitenciar, fapta comisă de Mykhailo Biriukov este apreciată ca o circumstanță care în esență exclude oportunitatea de acordare a oricărei forme de protecție internațională, pe motivul prezentării pericolului pentru ordinea publică și securitatea Republicii Moldova.

37. Complementar, instanța de apel a considerat irelevante argumentele din apel, precum că decizia de respingere a cererii de azil nu i-a fost adusă la cunoștință lui Mykhailo Biriukov în limba pe care o înțelege, or, conform art. 50 alin.(2) a Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, decizia privind cererea de azil se comunică în scris, în limba română urmând să fie tradusă verbal în limba pe care solicitantul o înțelege, or, doar comunicarea este tradusă în limba pe care o înțelege solicitantul, dar nu și actul administrativ emis de către autoritate.

38. Mai mult ca atât, instanța de apel a subliniat că, pentru admiterea cererii de azil, este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

39. A notat că, Mykhailo Biriukov nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Deci, în lipsa unor probe care să demonstreze altfel, este relevant faptul că, autoritățile naționale din țara de origine a lui Mykhailo Biriukov, nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului/apelant, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

40. Suplimentar, instanța de apel a reiterat că, în cadrul procedurii administrative, Mykhailo Biriukov nu a putut demonstra faptul că ar fi fost supus condamnărilor în țara sa de origine, precum și că în privința lui ar fi fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova, care ar fi fost suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acușări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acușări sau pedepși ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

41. De asemenea instanța de apel a subliniat că, solicitantul de azil nu a putut demonstra de către cine anume este/ poate fi intimidat în țara de origine, precum și a conchis că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități. Totodată nu a fost supus unor tratamente similare celor din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31 mai 1998.

42. În concluzie, instanța de apel a subliniat că solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că, la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

43. La 2 iulie 2025, avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 21 mai 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând casarea deciziei instanței de apel ca nefondată și neîntemeiată cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea depusă să fie admisă integral.

ARGUMENTELE RECURSULUI

44. În motivarea recursului a indicat că, motivele de drept și de fapt invocate pe parcursul examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, suplimentar invocând că, nu este de acord cu decizia Curții de Apel Centru, o consideră neîntemeiată, nefondată și pasibilă casării.

45. A invocat că, instanța de apel nu a motivat hotărârea judecătorească în fapt și în drept, în ordinea logică corespunzătoare, conform evoluției situației de fapt și de drept în timp, precum și faptul că în mod neclar, nu a constata un drept lezat și o încălcare a intereselor reclamantului.

46. Astfel nu a fost luat în considerație faptul că, la emiterea deciziei nu a fost audiat Mychailo Biriukov în privința riscului de a fi persecutat.

47. Menționează că, Direcția Azil și Integrare a BMA a respins arbitrar toate faptele și circumstanțele invocate de către reclamant în motivarea deciziei sale de respingere a cererii de azil, deoarece nu le-a combătut prin probe utile, pertinente și concludente, sarcina probațiunii în cazui respectiv aparținând Biroului de Migrație și Azil.

48. Totodată, conform art. 50 alin. (2) al Legii privind azilul decizia privind cererea de azil se comunică în scris, în limba de stat a Republicii Moldova, urmând să fie tradusă verbal în limba pe care solicitantul o cunoaște, însă reclamantului i-a fost înmănată sub semnătura doar decizia în limba de stat, fost traduscere verbal în limba pe care el o cunoaște.

49. Mai mult indică că, BMA nu a examinat obiectiv sub toate aspectele circumstanțele pricinii, deoarece soluția se contrazice cu dispozitivul hotărârii, sau prin motivarea soluției încearcă să-și apere hotărârea adoptată în cauza. Astfel nu este clar ce măsuri au fost întreprinse de BMA în vederea verificării celor invocate în Decizie.

50. Consideră că au fost totuși întrunite de către reclamant condițiile prevăzute de art. 44 al Legii privind azilul, precum și faptul că reclamantul care sub incidența condițiilor prevăzute de art. 45 alin. (1) și (2) al Legii privind azilul acțiunile descrise de el fiind acte de persecuție prevăzute de art. 45 alin. (2) lit. a), b), c) și f) și alin. (3) lit. b) al Legii privind azilul.

POZIȚIA INTIMATULUI

51. La 21 iulie 2025, intimatul Inspectoratului General pentru Migrație a depus referință solicitând respingerea recursului ca fiind nefondat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

52. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

53. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

54. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

55. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

56. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată avocatului la 24 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din posta electronică anexat la dosar (f.d.132).

57. Cererea de recurs a fost depusă la 2 iulie 2025. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

58. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

59. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

60. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

61. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs de avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

62. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse anterior la etapa examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

63. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

64. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

65. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

66. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

67. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

68. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel,

conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

69. În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibile recursurile depuse de avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov.

70. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocatul Vitalie Rotaru în interesele lui Mykhailo Biriukov.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă